

ומלה, לאשלמא חרשייהו. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש. כמא דאת אמר, ששים גבורים סביב לה. אמר ליה רבי יצחק, מגבורי ישראל כתיב. (דף צט ע"ב).

רבי עזריה שאל לרבי יוסי איש כפר אונן, מאי טעמא חרשין אינון יתיר בנשייא, ולא בגברייא. דכתיב (שמות כב טז) מכשפה לא תחיה, ולא כתיב מכשף.

אמר ליה, כתיב (תהלים צא י) לא תאנה אליך רעה. רע לא כתיב, אלא רעה. דא סטרא דנוקבא ודאי הוא. ונגע לא יקרב באהלך, דא הוא דכורא. ומן נוקבא כל זינין דחרשין, וכל עיסקין בישין אתיין לעלמא. הדא הוא דכתיב, (קהלת יכו) ומוצא אני מר ממות את האשה וגו'.

ומאי אסורים ידיה. ר' ינאי ורבי יהושעיא. חד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם. שנאמר (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע. הדא הוא דכתיב, אסורים ידיה. ודאי.

וחד אמר, מן הנקיבות באות כל מיני נחש וכישוף, וכל הרהורים רעים, ואלמלא שאסורים ידיה, היו הורגים וממיתין כל העולם בכל עת וזמן. ודא אתתקפת נוקבא, אלא בחילא דדכורא. דהיא שארת בעומקין דיליה, שהיא יודעת לאומאה לבר נש, לאשלמא רעותה.

(נ"א שהיא יודעת בכל מיני כישוף ולבר נש איצטרוד למשלם רעותה) ובמה. בשם, ובמילין עמיקון, בשמא דמסאבא. ועל דא עובדי בה תליין, ומלין בדכורא. ותרוייהו מנוקבא מתערי. ובגין כך, זיני חרשין משתכחין בנוקבא, ולא בדכורא.

בעולם שם בכל דבר ודבר, להשלים את פשיהם. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש, כמו שנאמר (שיר א) ששים גבורים סביב לה. אמר לו רבי יצחק, כתוב מגבורי ישראל.

רבי עזריה שאל את רבי יוסי איש כפר אונן, מה הטעם הכשפים הם יותר בנשים, ולא בגברים, שכתוב (שמות כב) מכשפה לא תחיה, ולא כתוב מכשף?

אמר לו, כתוב (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה. לא כתוב רע, אלא רעה. זהו צד הנקבה ודאי. ונגע לא יקרב לאהלך - זהו הנזכר. ומן הנקבה כל סוגי הכשפים, וכל העסקים הרעים באים לעולם. זהו שכתוב (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה וגו'.

וכמה זה אסורים ידיה? רבי ינאי ורבי יהושעיא. אחד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם, שנאמר יד ליד לא ינקה רע. זהו שכתוב אסורים ידיה, ודאי.

ואחד אמר, מן הנקבה באות כל מיני נחש וכשוף וכל הרהורים רעים. ואלמלא שאסורים ידיה, שלא נותנים לה מן השמים, היו הורגים וממיתים כל העולם בכל עת וזמן.

ואין מתגברת הנקבה אלא בכח של הזכר, שהיא שורה בעמקים שלו, שהיא יודעת להשביע את האדם להשלים את רצונה. (שהיא יודעת בכל מיני כישוף והאדם צריך להשלים רצונה) ובמה? בשם, ובדברים עמקים, בשם של טמאה. ועל פן המעשים תלויים בה, והדברים בזכר. ושניהם מתעוררים מהנקבה. ומשום כך מיני הכשפים נמצאים בנקבה, ולא בזכר.

שנינו, העובר בין שתי נשים, אם נדות הן - נכפה. ולא תווי מגופו אם לא יעשו לו דבר, סכנת דם או הריגה מזמנת לו. ואם אינן נדות - עין הרע שולט בו בגופו או במקומו. כמו זה של רבי נחום ברבי שמלאי, פעם אחת היה בכרך של קסרין. עבר בין שתי נשים. הסתכלו בו, והסתפן מיד בגופו ובקמונו. מה הטעם? משום שאותה רוח רעה שרתה עליהן, ויכולה להזיק.

מה תקנתו? יאמר כף: לכי לכי, דמי דמי, הסירי את קשירת הקשר, לא ולא לי. ואחר כף יתחיל באל ויסיים באל. יתחיל באל, שפתוב (במדבר כ) אל מוציא ממצרים. ויסיים באל, (שם) כי לא נחש ביעקב וגו', עד מה פעל אל. וילך לו, ולא ישגיח אחריו. רב הונא היה עולה מבבל לארץ ישראל, והיה עולה לשם. נקלע לכפר אחד, ראה אותה אשה שהיתה הולכת אחריו. זרקה מים על כתפיו, ונטלה עפר מרגליו. החזיר ראשו ואמר לה: עשי וקחי אחר, שהרי אין כלום אצלי, אבל אני גוזר עליך בלבול בדעתך.

אחר כף אמר: לא בשבילי, אלא בשביל שלא תהרגי בני אדם אחרים. וכן היה. התבלבלה דעתה, ולא ידעה דבר, ומתה. ועל זה כתוב (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלה. שנה רבי חניא, (קהלת י) טוב לפני האלהים ימלט ממנה. ממי? מאותה האשה שכתוב בה, אשר היא מצודים וחרמים וכו'. וחוטא ילכד בה - אותו שהולך אחר יצר הרע.

בא וראה, בזמן שהרעב בעיר, לא יראה אדם את עצמו, ולא ילך יחידי בעיר, מפני שמלאך המות

התן, העובר בין שתי נשים, אם נדות הן, נכפה. ולא תזוז מגופו, אם לא יעשו לו מיד. סכנת דם או הריגה מזמנת לו. ואם אינן נדות, עין הרע שולט בו בגופו, או במקומו.

כי הא דר' נחום ברבי שמלאי, זמנא קדא הוה בכרך קסרין, אעבר בין שתי נשים. אסתכלו ביה, ואיסתפן מיד בגופיה ובקמוניה. מאי טעמא. בגין דההוא רוחא בישא שראת עלון, ויכיל לנזקא.

מאי תקנתיה. לימא הכי, זיל זיל, דומי דומי, אעדי קטור דקטרא, לא לך ולא לי. ולבתר יתחיל באל, ויסיים באל. יתחיל באל, (במדבר כג כב) אל מוציא ממצרים. ויסיים באל, (שם כג כג) כי לא נחש ביעקב וגו', עד מה פעל אל. ויזיל ליה, ולא ישגח אבתריה.

רב הונא הוה סליק מבבל לארץ ישראל, והוה סליק להתם, איערע בחד פפר, חמא ההיא אתתא דהוה אתיא אבתריה, ארמאת מיין אכתפוי, ונטלת עפרא מרגלוי. אהדר רישיה ואמר לה, עבידי וטול בתראי, דהא לא כלום גבאי, אבל גוזרני עליך בלבולא בדעתך.

לבתר אמר, לא בגיני אלא בגין דלא תיקטלי בני אינשא אחרנין. וכן הוה, איתבלבל דעתה, ולא ידעה מיד, ומתה. ועל דא כתיב, (תהלים צא י) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלה.

תני ר' חניא, (קהלת י כו) טוב לפני האלהים ימלט ממנה. ממאן. מההיא אשה דכתיב בה, אשר היא מצודים וחרמים וכו'. וחוטא ילכד בה, ההוא דאזל בתר יצר הרע.

בא וראה, בזמן שהרעב בעיר, לא יראה אדם את עצמו, ולא ילך יחידי בעיר, מפני

נמצא שם, ויש לו רשות לחבל. ועל פן פתוב (בראשית מב) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. פיוצא בו, בזמן שדבר בעיר, יסגור אדם עצמו ולא יתראה בשוק. שפיוץ שנתן רשות למחבל - מי שפוגע בו נזוק, והוא מתחייב בנפשו.

בא וראה, עשר שנים היתה נעמי בשדה מואב, לסוף - פי שמעה בשדה מואב כו'. מפני מה נענשו מחלון וכליון? מפני שנשאו נשים מואביות.

אין לה בעולם נשים מתעסקות בנחש ובכשוף כמו מואביות. ממה? שפתוב (במדבר כה) ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן. פיוץ שהיו אוכלים דבר בכשפיהם, מיד היו משתחווים לגלוליהם. (שם) ויצמד ישראל לבעל פעור. רבי חייא אמר, כמו הצמידים התכשיטים, כך היו מתחברים לבעל פעור.

בכשפיהן של הנשים, מנין לנו? שפתוב (שם לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם. בעצת בלעם לא נאמר, אלא בדבר בלעם. למד אותם דברים בפה, שהרי לעשות כשפים וקסמים לא היו כמותם בעולם, אבל הדברים של הפה להשלים כשפיהם לא היו יודעים. ועל זה בדבר בלעם עשו, והשלים כשפיהם, וכל להם. רבי יוחנן אמר, פשרה היתה רות.

והאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעשה ה' (רות א), יעשה פתוב. אמרה להם: אם תזכו לכנס תחת פנפי השכינה - יעשה, ואם לא - יעשה חסר ה'.

כי מר לי מאד מכם, עליכם צריך לו להיות, כמו שנאמר (שמואל ב-א) צר לי עליך. מה זה מכם? אמר

שמלאך המות נמצא שם, ויש לו רשות לחבל. ועל דא פתיב, (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. פיוצא בו, בזמן שהדבר בעיר, יסגור אדם עצמו, ולא יתראה בשוק. דכיון שנתן רשות למחבל, מי שפוגע בו, נזוק. ואיהו מתחייב בנפשו.

בא וראה, עשר שנים היתה נעמי בשדה מואב, לסוף, פי שמעה מפני מה נענשו מחלון וכליון. מפני שנשאו נשים מואביות.

אין לה בעולם, נשים מתעסקות בנחש ובכישוף, כמו מואביות. ממאי, דכתיב, (במדבר כה ב) ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן. פיוץ דהווי אכלי מידי בחרשייהו, מיד הווי סגדין לטעוותהוון, (שם כה ג) ויצמד ישראל לבעל פעור. רבי חייא אמר, פהני צמידין תכשיטין, הכי הווי מתחברים בבעל פעור.

בחרשיהוון דנשיא. מנלן, דכתיב, (שם לא טז) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם. בעצת בלעם לא נאמר, אלא בדבר בלעם. אוליף לון מילין בפומא. דהא למעבד חרשין וקוסמין, לא הווי בעלמא פותייהו, אבל מילין בפומא לאשלמא חרשייהו לא הווי ידעי. ועל דא, בדבר בלעם עבדו, ואשלים חרשייהו, ויכלו להו. רבי יוחנן אמר, כשירה היתה רות. והאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעשה ה', יעשה כתיב. אמרה להוון, אם תזכו ליכנס תחת פנפי השכינה, יעשה. ואם לאו, יעשה חסר ה'.

כי מר לי מאד מכם. עליכם מבעי ליה, כמה דאת אמר, (ש"ב א כו) צר לי עליך, מאי מכם. אמר רבי קרונאי אמר רב פהנא, עאקו בלבאי